

**Her şeye
rağmen...
Emperyalist
barbarlığın
tek alternatifi
var:
Sosyalizm!
İnsanlığın
geleceği
yeni
Ekimlerde!**

ÇANLAR KİMIN İÇİN ÇALIYOR?

Burjuvazi şimdi on yıldır komünizmin “ölümünü” kutlayıp duruyor. Çanlar çalınıyor güya komünizmin cenazesi için... Her gün, her saat, her dakika medyanın çeşitli bölümleri işçilerin, emekçilerin kafasına bir temel düşüncüyü yerleştirmeye çalışıyor: Kapitalizm insanın doğasına uygun olan sistemdir... Kapitalizmin siyasal üstyapısı olan burjuva demokrasisinin, “özgürlükçü, demokratik” sistemin alternatifi yoktur... Onun bütün alternatifleri bireysel özgürlükleri yok etmeye

yönelik sistemlerdir... Kapitalizmin alternatifi olarak ortaya atılan komünizm pratikte iflas etmiştir; onun pratikte yürüdüğü, “yaşayan sosyalizm” ülkeleri, alternatifi olduğu iddiasındaki kapitalist ülkelere göre, bireysel özgürlüklerin daha sınırlı olduğu, “herkes için geçerli kural ve yasalar”, “hukuk’un üstünlüğü” vb. yerine keyfiliğin daha fazla olduğu, halkın refahının daha geri olduğu ülkeler olmuş, sonunda bu ülkelerin halkları fırsatını bulduklarında tercihlerini kapitalizm lehinde yapmış, cebire

dayalı “sosyalist rejimler” yıkılmıştır.

Teoride belki kulağa hoş gelen “eşitlik”in pratikte işlemediği, eşitlik adına yola çıkan Marksizmin pratikte “totaliter” rejimleri ortaya çıkardığı, sonunda çöktüğü görülmüştür. İnsan doğası gereği, bireydir. Toplumsal zenginlik sonuçta bireylerin tümünün bireysel çıkar dürtüsünün sonucu ortaya çıkar ve toplumsal zenginliğin paylaşılması da bu toplumsal zenginliğe bireysel katkı ölçüsünde olur. Zenginlerin zenginliği, yoksulların yoksulluğu pazar ilişkileri üzerinden hakkaniyetle ayarlanır ve hep olacaktır. Akıllı ve açığız olanların, diğerlerine göre daha girişimci olanların, daha çok çalışanların vb. zengin olması söz konusudur. Eğer birileri bireysel özgürlüklerini zengin olmak için kullanamıyorsa, suçlu olan odur. Doğada da güçlüler daha zayıf olanların aleyhine varlıklarını sürdürmektedir. İnsan toplumunda da bu böyledir. İnsan düşünen ve bencil bir hayvandır, bireydir. Her kişi kendini düşünür ve düşünmelidir. Hal böyle olduğu için de “kollektif mülkiyet” düşüncesi üzerine kurulu komünizm insan doğasına aykırıdır. Yürümez. Yürümeyeceği de görülmüştür vb. vs.

Yüzbinlerce insan; bilim adamı/kadını, profesör, “filozof”, yazar... bu düşünceleri üreterek “hayatını kazanıyor”. Yüzbinlerce “sanatçı” bu düşünceleri estetik biçimler içine sokup öykü, şiir, roman, tiyatro oyunu, film, tv oyunu, resim, heykel vb. haline getirerek “hayatını kazanıyor”. Yüzbinlerce medya çalışanı bu düşünceleri her gün basılı, duysal, görsel medya araçları üzerinden milyarlarca insana ulaştırarak “hayatını kazanıyor”.

80’li yılların sonu, 90’lı yılların başında kendine sosyalist diyen, bütün dünyada da burjuvazinin sosyalist/komünist diye adlandırdığı “Doğu Bloku”nun çökmesini burjuvazinin ideoloji üreticileri, teorisyenleri, propogandacıları “komünizmin sonu”, “komünizmin çöküşü”, “kapitalizmin komünizm üzerinde nihai zaferi” vb. olarak ilan ettiler. Küba gibi, Çin Halk Cumhuriyeti gibi, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (Kuzey Kore) gibi hâlâ sosyalist olduğunu söyleyen rejimlerin varlığı, devasa “Doğu Bloku”nun çöküşü ile karşılaştırıldığında devde kulak kalı-

yor, kapitalizmin “nihai” zaferi açısından önemsiz ve süreç içinde zaten yine kapitalizm lehine çözülecek sorunlar olarak görülüyordu. O zamandan bu yana zil çalıyor oynuyor, kutlamaları sürdürüyor dünyanın her yanında burjuvazi. Burjuvazi komünizmi 20. yüzyılın geçici bir hevesi olarak görüp göstermeye özel önem veriyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye’de de burjuvazi açısından komünizm –şimdilik– en acil tehdit ve tehlikeler sıralamasında, “dinci gericiliğin” ve etnik “bölücülüğün” ardından üçüncü sıraya düştü. 1970’li yıllarda –artık nasıl olacaksa– “komünizmi bir gece ansızın gelebilecek” bir öcü olarak görüp gösterenlerin sözcüleri şimdi onunla ince ince gırtlıklarını bile geçebiliyorlar.

Dönek tanıkların tanıklıklarının dayanılmaz hafifliği...

Bunu yapanların başında da kendi gençliklerinde, devrimci dalganın kabarıp olduğu bir dönemde, nasılsa bir heveslenip “solculuğa” takılanlar geliyor. 68 kuşağının şimdi burjuvazinin akıl hocası sayesinde köşeyi dönüp egemenlerin parçası haline gelmiş kesimi, komünizme karşı en güvenilir dayanılır tanıklar olarak ortalıkta dolanıyor... Bir zamanların hızlı Maocularından (Maoculuğun kötü anlamında; Maoculuğu, lafta Marksizm-Leninizmin “en üst aşaması” olarak görüp, Çin devriminin ona özgü kimi özelliklerini genelleştirip, örneğin Avrupa’da Halk Savaşı vermeye çağırma anlamında; Mao’nun sözlerini her derde deva sayıp olur olmaz yerde tekrarlama vb. anlamında; Mao’nun doğru görüşlerinin karikatürleştirilmesi anlamında Maoculuk) bay Stephane Courtois gibileri, “Komünizmin Kara Kitabı - Baskı Cürüm ve Terör” ile uluslararası alanda çanak yalayıcısı oldukları burjuvazinin baş tanıkları. Ülkemizde –kuşkusuz çapları ülkemize uygun olarak bir kaç gömlek aşağıda olmak kaydıyla– Nurettin Çolakoğulları, Cengiz Çandarlar, Hadi Uluenginler, Zülfü Livaneliler, Şahin Alpaylar vb. vs.ler, uluslararası alanda Courtois’ların yaptığını yapıyor, komüniz-

min imkânsızlığını –hem de bir zamanlar nasılsa, hasbelkader komünizme “bulaşmış”, onu güya içten tanıyan insanların “otorite”sinin dayanılmaz hafifliğiyle, anlatıyorlar. Hâlâ komünizmi savunanlara bu işlerin sonu olmadığı nasihatlarını verip onları da bu “geçici hevesten”, bu “yanlıştan” dönüp, kendi kervanlarına katılmaya, düzen içinde yer edinmeye çağırıyorlar!

Ve diğer bazıları...

Bir yandan onlar, bir yandan da hâlâ sosyalizm adına konuşan ve fakat gerçekte sosyalizmden başka bir şeyler savunanlar, sosyalizme vurup duruyorlar. Bu ikinciler içinde ülkelerimiz somutunda önce kaba milliyetçiliği sosyalizm adına savunanlar geliyor. Ezen ulus milliyetçiliğini çıkış noktası alıp bunu sosyalizm diye savunanların başında kemalist İP geliyor! Bunlar, emperyalizme karşı, gericiliğe karşı mücadele adına, kemalizm bayrağına sıkıca sarılıyor, fakat sosyalist oldukları iddiasından da vazgeçmiyorlar. Bunların, Türk milliyetçiliği ve “anti-empyalist” çizgileri, kendine sosyalist diyen kimi başka akımları da etkiliyor. Örneğin EMEP; örneğin son dönemde en “yurtsever”lik konusunda burjuvazi ile yarışa giren ve burjuvaziye karşı temel itirazını onun “vatan haini” olduğu noktasında yoğunlaştıran DHKP...

Bu noktada diğer uçta ezilen ulus milliyetçiliğini çıkış noktası alıp bunu sosyalizm diye tanıtan PKK var. Bugün burjuvazinin elinde tutsak olan ve dışa çıkan her mesajı burjuvazinin denetiminden geçen; bu böyle olduğu halde hâlâ her lafında keramet aranan ve PKK’nin çizgisini bugün de belirleyen Abdullah Öcalan’ın, Türk devleti içinde, tanınacak kimi haklar karşılığı, TC’nin bir gücü olma talebinde konaklayan açık reformist ve milliyetçi çizgisi, sosyalizmin geliştirilmesi olarak sunuluyor!

Bunlar dışında, burjuvazinin 90’larda çökenin komünizm olduğu yalanına “sol”dan destek verenler, çökenin “yine de”, “her şeye rağmen” bugünkünden daha sosyal, daha iyi olduğunu; birazcık hatalar da

yapılmış da olsa, yine de sosyalizm olduğunu savunagelenler var. Yine de “herkese iş vardı”, “herkes için sağlık hizmeti vardı”, “kiralar, toplu taşımacılık vb. bedava denecek kadar ucuzdu”, “fuhuş bugünkü kadar yaygın değildi”, “mafya egemenliği yoktu” vb. diyorlar. Söyledikleri doğru, fakat eksik ve var olanın her şeye rağmen sosyalizm olduğunu söyledikleri noktada yanlış. Bunları sayanlar, sözkonusu ülkelerde, yönetimi elinde bulunduran bürokrat kesimin onları halktan ayıran büyük imtiyazlara sahip olduğunu, onların bunu tepe tepe kullandığını; bunların sosyalist inşa döneminin kazanımlarını har vurup harman savurduğunu, tekelci rahatlık içinde ekonominin çökertildiğini vb. unutupuyorlar. İçte halk yığınları üzerinde geniş çapta gammazlığa da dayalı bir korku rejimi kurulduğu, egemen çizgiye eleştiri getirenlerin psikiyatri kliniklerine tıkıldığını vb. atlıyorlar. Dışta da dünya hegemonyası için batılı emperyalist güçlerle tam bir yarışa girildiği gerçeklerini atlıyorlar vs. Bunlar geçmişte sosyalemperyalist Sovyetler Birliği’ni, sosyalist diye, ordaki bürokratik kokuşmuş, sosyalfaşist düzeni “proletarya diktatörlüğü”nün bir biçimi diye savunanlar. Kuşkusuz bu değişik güçleri birbirinden kesin hatları ile ayırmak mümkün değil; bir çok durumda değişik savunular ve savunanlar içiçe giriyor. Fakat bunların hepsinin ortak bir özelliği var: Savundukları ve –küçük çapta da olsa kendi somutlarında uyguladıkları– “sosyalizm”in gerçekten de burjuvazinin “sosyalizm budur” dediğinden fazla farkı yok!!! Geniş kitleler açısından, “Sosyalizm buysa bir kenarda dursun!” dedirten cinsten sosyalizm bunlarınkı! Ve ne yazık ki bugün geniş kitlelerin kafasındaki sosyalizm resmi, esas olarak doğrudan burjuvazinin propogandistleri; tali olarak da sosyalizm adına sosyalizmin karikatürünü savunanlar tarafından belirleniyor.

Sahibinin sesinin “yoldaş”lığı...

Böyle bir ortamda Ertuğrul Özkök gibi bir 68’li eskisi, şimdinin “kamuoyu yapıcıla-

rının” başta gelenlerinden biri, ABD’nin revizyonist Komünist Partisi’nin Başkanı Gus Hall’in ölümünden yola çıkarak komünizm yergisi ve kapitalizm övgüsü yapıyor. 19 Ekim 2000 tarihli Hürriyet’te “Politika” başlıklı köşesinde Ertuğrul Özkök “Yoldaş Gus Hall’in ölümü” başlığını atmış. Bizzat başlığın kendisi bir provokasyon. Geçmişte böyle bir başlık “komünizm propogandası” nedeniyle yazarını mahkeme kapılarına düşürürdü. Bu sözleri söyleyenlere; “Nasıl oluyor da sen bir komüniste yoldaş diyorsun? Söyle bakalım senin bu komünistle ne ilişkin var?” vb. vs. diye sorarlardı! Antikomünist dalganın yüksek olduğu dönemde, “kıızıl kaşkol” taşıyanların komünizm propogandasından tutuklandığı, “Larousse”un, “La rus” olarak okunduğu, içinde “rus” geçtiği için de “tehlikeli kitap” olarak “gözetim altına alındığı” bir ülkenin çocuklarıyız biz! Şimdi artık “yoldaş” kavramı burjuvazinin gazete başlıklarında kullanılabilir. Öyle ya artık “komünizm öldüğü” için, artık onun “kuzeyden bir gece ansızın gelme” tehlikesi ortadan kalktığı için, “kuzey komşumuz” artık başdüşman olmaktan çıkıp “stratejik işbirliği” ve ortaklık için pazarlıklar yürütülen bir güç haline gelmiş olduğu için, yoldaş lafının bu biçimde kullanılmasında bir sakınca yok!!! Yoldaş artık zararsız, bir çok halde bir alay sözcüğü!

Gerçek “Kızıl Ekim” Kırmızı bonbon mu(ş)?!

Ertuğrul Özkök, Gus Hall’in ölümü bağlamında yazdığı yazıda, Rusya’da, Gus Hall’in ölüm haberini veren gazete olan “Moscow Times”ın aynı sayısında Rusya’da halkın en beğendiği ürün markaları hakkında da bir haber olduğunu belirtiyor. Ardından şunları yazıyor:

“Kazanan markalardan birinin adı “Krasni Oktyabar”.

Türkçesi “Kızıl Ekim.”

Yani 1917 Bolşevik İhtilali’nin simgesi.

Sovyetler Birliği döneminde her yıl Kızıl Meydan’da Sovyet askeri ve ekonomik gücünü gösteren törenler

yapılırdı. (...)

Bu törenler artık yapılmıyor. Sadece üç beş komünizm nostaljiği kutlamalarına devam ediyor.

Krasni Oktyabar artık yok, ama adı bir ürün markası olarak yaşıyor.

Hangi ürün mü?

Kırmızı renkli bonbon şekeri. (...)

“Krasni Oktyabar”, Bolşevik ihtilalinin sembolü idi. Aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı’ndan beri bonbon üreten fabrikanın adıydı.

İhtilal tarihin çöplüğünde kaybolup gitti, gerçek Krasni Oktyabar ise insanların hayatını tatlandırmaya devam ediyor.”

İşte, burjuvazinin Kızıl Ekim’e bakışı. Kızıl Ekim, Bolşevik ihtilalinin sembolü olarak “tarihin çöplüğünde kaybolup gitti.” Gerçek Kızıl Ekim ise –kırmızı renkli bir bonbon markası olarak– kapitalist dünyada, “insanların hayatını tatlandırmaya devam ediyor.”

Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar...

Eğer gerçek bu ise, “Kızıl Ekim üzerine, komünizmin öldüğü üzerine vb. vb. bunca yazıp çizmenin, bunca teori üretmenin nedeni ne?!” diye sormadan edemiyor insan... Madem ki, Kızıl Ekim “tarihin çöplüğünde kaybolup gitti”, o zaman burjuvazi her yanda komünizm için mücadele edenlere neden azgınca saldırıyor? Neden örneğin ülkemizde gerçek anlamda bir komünist partisinin legal olarak kurulması yasak? Bu soruların cevabında aslında burjuvazinin “komünizm öldü”, “Kızıl Oktyabar tarihin çöplüğünde kayboldu” yollu propoganda masallarına kendinin inanmamasından, palavranın, yalanın ve korkunun “ecele faydası olmaması” gerçeğini bilmesinden kaynaklanan korku yatıyor.

Gerçekte dün olduğu gibi bugün de burjuvazi, kapitalizmin tek bir gerçek alternatifi olduğunu, onun da sosyalizm, komünizm olduğunu adı gibi biliyor. Ve dün olduğu gibi, bugün de burjuvazi, bir yandan komünist örgütlere ve kişilere azgınca saldırıp komünist örgütlerin güçlenmesini karşıdevrimci şiddetle engellemeye çalışırken, bir yandan da yalan-

la, demagojiyle komünizmin emekçi yığınlar içinde yayılmasını, kök salmasını imkânsız kılmaya çalışıyor.

Burjuvazi kendisi için gerçek bir öcü olan komünizmi –o onun için gerçek bir öcüdür, çünkü komünizm burjuvazinin sınıf olarak varlığına son verecek, onun el koyduğu toplum değerlerini, yine topluma verecektir– emekçi yığınlar için de öcü olarak göstermek için her türlü sahtekârlığı yapmaktadır.

Bu sahtekârlıkta ne yazık ki, sosyalizm adına konuşan fakat savunduklarının sosyalizmle ilgisi olmayan bir dizi revizyonist ve oportunist de burjuvaziye –kimi bilerek, kimi bilmeyerek– yardımcı olmaktadır.

Burjuvazi dün olduğu gibi, bugün de –tersini hergün ilan etse de– komünizmden öcü gibi korkuyor. Bu bağlamda burjuvazinin “komünizm öldü”, “bitti”, “gitti”, “tarihin çöplüğüne karıştı” vb. çığlıkları, –emekçileri kandırma yanında– korkuyu yenmek için mezarlıkta ıslık çalmanın işlevini de görüyor!

Komünizm değil, çöken, yıkılan, ölen...

Neden ölmedi komünizm, neden ölmez? Neden haklıdır burjuvazinin komünizmden korkusu? Komünizm, gerçekte kapitalizmin bağrında bulunan çelişmelerin gidiş yönünün toplumun bilimsel bir çözümlenmesi temelinde ortaya konmasının adıdır. Komünizm, sömürücü, kapitalist toplumda, sınıflar arasındaki zıtlıktan doğan sınıf savaşımının, kaçınılmaz olarak “mülksüzleştirilenlerin, mülksüzleştirilmesi”ne, toplumun zenginliğinin topluma geri verilmesine götüreceği bilimsel öngörüsünün adıdır.

Sömürü ortadan kaldırılmadıkça, bir yanda bir avuç asalak sömürücü, diğer yanda emeklerinin ürünlerine “sermaye sahipleri” tarafından el konulan milyonlarca yoksul emekçi olduğu sürece, komünizm ölmez!

Dünyanın haline bir bakın, komünizmin neden ölmediğini ve ölmeyeceğini anlarsınız!

Bizzat emperyalist dünyanın Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası vb. kurumları, bir yandan zenginlik olağanüstü boyutlarda artarken, diğer

yanda bu zenginliğin paylaşımındaki adaletsizliğin de görülmemiş boyutlarda arttığını tespit ediyor. Dünya önce kendi içinde, emperyalist zengin metropoller ve yoksul bağımlı ülkeler biçiminde ayrılıyor ve zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum giderek büyüyor! Yoksullar içinde bir bölümünün –ki bunlar dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturuyor– hali, kelimenin tam anlamıyla içler acısı. Açlıkla, ölüm arasında gidip gelen yüz milyonlarca insan var. Bütün ülkelerde, en zenginleri de dahil olmak üzere, adaletsiz gelir dağılımı gündemde. Komünizm bu hastalığın ilacı, geleceğin umudu... Onun için ölmez!

Amerika’da komünist olmak...

Ertuğrul Özkök, sözünü ettiği-miz “Yoldaş Gus Hall’in ölümü” başlıklı makalesinde “*Merak ettiğim tek şey, insanın Amerika gibi bir ülkede nasıl komünist olabileceğiydi*” diye soruyor!

Bu soruyu ancak tuzu kuru olanlar, aptallar ya da ar damarı çatlamış olanlar sorabilir. Evet, kapitalist dünyanın örnek ülkesi ABD’de de komünist olmak için binlerce sebep vardır. En baş sebep bizzat kapitalizmin kendisidir. İnsanın insanı sömürmesi üzerine kurulu; temel dürtüsü hep daha fazla kâr olan, merkezinde insanın değil kârın durduğu bir sistemdir ABD’de –ve bütün dünyada– hüküm süren.

Bu sistem, üretim araçları üzerinde mülkiyete sahip olanların, üretim aracı üzerinde mülkiyet sahibi olmayanları sömürmesi üzerine kuruludur. Bunun sonucunda toplumda yaratılan tüm değerlerin –zenginliklerin gerçek sahibi, üretim araçları üzerinde mülkiyete sahip küçük bir azınlıktır. Büyük çoğunluğuna ise “ölme-ye fazla, yaşamaya az” bir pay düşer toplumun zenginliğinden. Sürekli zenginleşen, zenginliğine zenginlik katan küçük bir azınlık; küçük azınlığı zenginleştiren, bu arada zar zor geçinen ve zenginlik kırıntılarından kendisi de pay almaya çalışan büyük emekçi çoğunluk. Kapitalist dünyanın, bu arada ABD’nin de temel gerçekliği budur. ABD’deki zenginlik, bütün emperyalist ülkelerde olduğu

gibi, yalnızca ABD’deki işçi sınıfının ve emekçilerin sömürsü üzerine değil, aynı zamanda ABD’nin kolunun yettiği bütün ülkelerdeki işçilerin ve emekçilerin, bütün ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin sömürülmesinden, talan edilmesinden elde edilen değerlerin üzerinde de yükselir. Bu, zenginliği daha da artırır ve ABD emperyalizmine, kendi ülkesindeki işçi sınıfının en üst kesimini satın alma imkânını verir. Bütün bu zenginlik içinde bugün ABD’de de toplumun üçte biri –ki bunun büyük çoğunluğunu ırk olarak siyahlar, cins olarak kadınlar oluşturur– açlık sınırında yaşamaktadır.

Dünyanın bu en zengin ülkelerinden birinde, kapitalizmin bu örnek ülkesinde, bu “sınırsız imkânlar” ülkesinde, toplumun üçte biri “sosyal yardım” adı verilen sadakaya muhtaç bir durumda yaşamaktadır. Kışın sokaklarda karton kutular içinde yaşamaya çalışırken donup ölmelerin; çöplükten yiyecek toplamaların vb. nin de de ülkesidir ABD!

Devlet okullarında “eğitim”in hiç bir işe yaramadığı, parası olmayan için yeterli bir eğitim imkânının, dolayısıyla toplumda “yükselmeye” şansının sıfır olduğu bir ülkedir ABD!

İdeolojik alanda, ırkçılığın her türünün kol gezdiği; siyasi alanda, demokrasi denen şeyin, gerçekte “lobi”cilerin yönlendirmesiyle işleyen bir çıkarlar sistemi olduğu; parası olanın düdüğünün çaldığı bir ülkedir ABD!

Kapitalizmin bu örnek ülkesinde, birkaç yüz en zengin geliri, 200 milyon Amerikalının gelirine eşittir!

Böyle bir ülkede nasıl olup da komünist olunabildiğini merak ediyor Ertuğrul Özkök!

Soru tersten sorulmalı aslında: Nasıl olur da, böyle bir ABD’de ve dünyada –dünyanın durumu kapitalist dünyanın örnek ülkesi ABD’den çok daha berbattır– komünist olunmaz?!

Komünizm hayvanlar aleminin biraz üzerine çıkmayı, insanlaşmayı, gerçek anlamda uygarlaşmayı gerektirir...

İnsanlığı, biraz hayvanlar aleminden ayrılmak olarak kavrayan, yalnızca anda kendi çıplak çıkarını düşünenin biraz ötesine geç-

bilen —ki insanı insan yapan da bu olsa gerektir. Sonuç olarak hayvanlar içgüdüleri ile kendi anlık çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar; bu anlık çıkarlara bir de kendi türünü sürdürme içgüdüsünün gerektirdiği adımlar ekleniyor, ki bunlar birbirinin tamamlayıcısı oluyor— İNSAN, kapitalizmin insanlığa ve doğaya karşı bir saldırı olduğunu kavrar. İnsanlığın, gelinen yerde salt türünü sürdürebilmek için bile olsa kapitalizme son vermek zorunda olduğunu, doğayla uyum içinde üretecek, herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunacağı ve herkesin ihtiyacı ölçüsünde alacağı bir toplum düzeninin mümkün ve tek çare olduğunu; bütün çelişmelerin bu toplum düzenini zorladığını kavrar ve ona uygun hareket eder.

Hayvanlık aleminin biraz üzerine çıkmış bir İNSAN bugün —her zamankinden daha çok— komünist olmak zorundadır!

Komünizm insanlık açısından bugün her zamankinden daha mümkün, daha yakın ve daha gerekli ve zorunludur. Daha mümkün ve yakındır çünkü, komünizmin objektif şartı olan bütün kaynakların gürül gürül aktığı “zenginlik toplumunun” maddi temelleri —dünyanın bütünü açısından— bugün her zamankinden daha hazırdır. Üretim araçları, bugün bütün dünyada yaşayan bütün insanları —kaynaklar ve üretim araçları insanı temel alan bir ekonomik sistem içinde akılcı olarak kullanıldığında— bolluk içinde yaşatacak seviyede gelişmiş durumdadır.

Her zamankinden daha gerekli ve zorunludur, çünkü çıkış noktası ve amacı “maksimum kâr” olan kapitalist sistem, doğal kaynakların ve emeğin hoyratça kullanılması yoluyla, dünyayı yaşanamaz hale getirme yönünde hızla ilerlemekte, dünyayı ve insanlığı barbarlığa sürüklemektedir.

Hal böyledir...

İki adım önünü görebilen her insan, hayvanlık dünyasının biraz üzerine çıkabilmiş her insan komünist olmak zorundadır. Komünizm Bertold Brecht’in “Komünizme Övgü” isimli şiirinde dediği gibi “akılcıdır, ve kolaydır o, herkesçe anlaşılabilir / Sömürücü olmayanlar kavrayabilir onu.”

Egemen düşünce, sömürücülerin düşüncesi... Sömürülenlerin bilinci işgal altında...

Hal böyleyken, nasıl oluyor da, komünistler bugün bütün toplum içinde küçücük bir azınlığı oluşturuyorlar? Neden birileri çıkıp “Amerika’da nasıl komünist olunabilir merak ediyorum” diyebiliyor göğsünü gere gere ve kendine hak veren büyük bir çoğunluk bulabiliyor?

Bunun çeşitli nedenleri var. En baştaki nedeni şu: Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Bu toplumda her düşünce ve tavır bir sınıfın damgasını taşıyor. Bu toplumda toplumun küçük bir azınlığını oluşturan ve fakat “sermayenin gücü” ile topluma egemen olan sömürücü sınıf ve katmanlar var. Bunların kendi varlıklarına son verecek olan komünizmden yana olmaları (sınıf olarak —onların içinden tek tek bireylerin komünizmden yana tavır takınabilmesi sorunun özünü değiştirmez!) beklenemez.

Bunlar sınıf çıkarları gereği komünizme karşı tavır takınırlar, onu kötülerler, aşağılarlar, onun imkânsız olduğunu söylerler, ellerindeki tüm imkânları kullanarak komünizmin yayılmasını, yaygınlaşmasını engellemeye çalışırlar.

Brecht’in “Komünizme Övgü”sünde sözünü ettiği:

*“komünizme aptalca diyen
aptallar,
ona pis diyen,
pislik içinde yüzenler”* dir bunlar.

Komünizme “*bu cürümdür diyen sömürücüler*” bunu sınıf çıkarları gereği yapıyorlar. Ve onlar adına, kendileri sermaye sahibi olmadığı halde sermaye sahibi sınıfın satın aldığı, kaderini sermaye sahibi sınıfın varlığına ve düzeninin varlığına bağlamış yüzbinlerce düşünce üreticisi ve taşıyıcısı var! Düzenin bekçiliğini yapan ordusu, polisi vb. var! Yargısı, siyasetçisi var!

Fakat sadece bunlar değil komünizme düşman olanlar... Aslında komünizmin gerçek sınıf çıkarlarını savunduğu emekçi yığınların da büyük çoğunluğu bugün komünizme karşı! Komünizmi egemen sınıfların bakış

açısıyla tanıyor ve onu egemen sınıfların bakış açısıyla lanetliyor!

Bu da anlaşılır birşey...

Çünkü, toplumda egemen olan düşünceler, —toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve diğer emekçiler içinde de egemen olan düşünceler— egemen sınıfın, sermaye sahiplerinin düşünceleri! İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, kendilerine egemen sınıflar tarafından taşınan ve egemen sınıfların sınıf çıkarlarının gereği olan düşünceleri, kendi düşünceleri olarak görüp savunuyor.

Onlar böylece kendi sınıf çıkarlarına ters düşünceleri savunuyorlar.

Kendi sınıf çıkarlarını dile getiren —ve bir bütün olarak insanlığın geleceğinin de düşünceleri olan— komünist görüşler, işçi sınıfının günlük hayatının ayrılmaz parçası değil. Bu görüşler egemen sınıfların bilinç bombardımanı ile karşılaştırıldığında, işçi sınıfının çok küçük bir bölümüne çok düzensiz olarak erişebilme durumunda; etki alanı çok sınırlı. Ancak egemen sınıfların bilinç karartıcı bombardımanı ile yarışabilecek seviyede bir komünist ajitasyon ve propoganda, işçilerin, emekçilerin somut pratiğiyle birleşen, onun somut ihtiyaçlarına cevap verme yanında, yarınki çıkarlarını da gösteren bir komünist ajitasyon ve propoganda, komünist düşünceleri “kitlelerin malı” haline getirebilir ve ancak o zaman “teori” “maddi güç” haline dönüşür.

Komünist düşünceye, işçilerin emekçilerin kendiliğinden ulaşacağını beklemek, onların kendiliğinden kapitalizmin bilinç saptırmalarından korunabileceğini, kurtulabileceğini sanmak, boş işle uğraşmaktır.

İşçi sınıfının, kendi sınıf bilincine varabilmesi, ancak sosyalizm-komünizm biliminin işçi sınıfı içine o bilimi kavrayan komünistler tarafından, onların örgütü tarafından, bolşevik partiler tarafından taşınmasıyla olacaktır.

“Komünizmle işçi sınıfı hareketinin” gerçek anlamda birleşmesi, kapitalizmin sonu olacaktır.

Ve bu mutlaka, mutlaka olacaktır!

Güya ölmüş olan komünizme bunca küfür edilmesinin nedeni, tam da bu gerçeğin bilinmesinden, komünizmden gerçek korkudan kaynaklanmaktadır.

Yeni Ekim’ler gelecek!!! “Yapılması güç olan ba- sit” gerçekleşecek!

Kuşkusuz 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’ne gelene dek (1871’deki 72 günlük Paris Komünü deneyi dışta tutulursa) bütün “uygar” yazılı tarih boyunca sömürü toplumlarının çeşitli biçimleri dışında bir toplum yaşamamış, görmemiş olan insanlık açısından, sosyalist-komünist bir topluma geçiş kolay olamazdı. Yine Brecht’in “Komünizme Övgü”sünde söylediği gibi, komünizm basitti, fakat yapılması güçtü!

En başta, onu inşa edecek olan insanlar, içinden çıkıp geldikleri sömürücü toplum içinde şekillenmiş insanlardı; sömürücü toplumun bir dizi düşüncesini kurulmaya çalışılan yeni topluma yansıtmaları kaçınılmazdı. Geleneğin gücü, Lenin’in dediği gibi “en korkunç güç”tü.

Bunun yanında, devrilmiş, ellerinden imtiyazları ve sermayeleri alınmış eski egemen burjuvazinin, elindeki tüm imkânlarla iktidarını yeniden ele geçirmek için her türlü yola başvurması kaçınılmazdı.

Devrimin bir ülkede zafer kazanması, devrimin zafer kazandığı ülkenin kapitalist-emperyalist bir kuşatma altında olması; devrimin zafer kazandığı ülkenin (somut olarak Sovyetler Birliği’nin) ekonomik açıdan oldukça geri bir ülke olması, savaştan yeni çıkmış olması, ekonomisinin önemli ölçüde yıkıntıya uğramış olması vb. büyük dezavantajlardı.

Fakat bütün bunlar, en büyük eserlerin de bir başlangıcı olduğunun, yolu bitirmek için, yola koyulmak, “başlamak” gerekliliğinin bilincinde olanlar için engel değildi.

Rusya’da 1917 Ekim Devrimi’yle, Rusya Bolşevikleri önderliğinde işçi sınıfı ve emekçiler “buzu kırdılar”, Paris Komünü’nden sonra ilk kez, ve bu kez Rusya gibi, dünyanın 6’da birini kapsayan devasa bir ülkede işçi sınıfı ve emekçiler merkezi iktidarı ele geçirdiler! Ve onlar bütün zorluklara rağmen bu iktidarı, toplumu işçi sınıfı ve emekçiler lehine dönüştürmek için kullandılar. Başlangıçta, batıdaki sınıf kardeşlerinin, kendi devrimleriyle, Rusya’daki devrimin yar-

dımına koşmasını bekliyorlardı. Umutluydular. Olmadı. Burjuvazi batıda en derin krizlerinden birini, devrilmeden atlatmayı başardı. Bunda kuşkusuz komünistlerin hata ve eksiklikleri, en başta bolşevizmin işçi sınıfı içinde Rusya’daki genişlik ve derinlikte bir örgütlenmeye sahip olmaması da rol oynadı. Rusya komünistlerinin ve işçi sınıfının emekçilerinin önünde bu durumda iki yol vardı. Ya “olmadı” deyip iktidarı burjuvaziye teslim edip geri çekilmek, Rusya’da kapitalizmin daha da gelişmesini, bu arada batıda devrimleri beklemek; ya da Rusya’daki işçi sınıfı iktidarını her şeye rağmen yaşatıp Rusya’yı dünya devriminin bir üs alanı olarak geliştirip, güçlendirmek. Rusya’da Bolşevikler, doğru olanı, ikinciye yapmaya koyuldular. Ve bu yolda dıştan ve içten tüm saldırılara rağmen, muazzam başarılar elde ettiler. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, dünya işçi sınıfı için bir övünç ve öykünme kaynağı, burjuvazi açısından ise mutlaka yıkılması gereken en ölümcül tehdit ve tehlike haline geldi. Burjuvazi uluslararası alanda komünizmin gelişmesine karşı faşist iktidarı gündeme getirdi. Nazi Almanyası Sovyet Rusya üzerine saldırtılmak üzere ayakları üzerine dikildi, dişine tırnağına kadar silahlandırıldı. Fakat bu oyun da püskürtüldü. İkinci Dünya Savaşı’ndan, komünizm, sosyalizm davası güçlenerek çıktı. Bir çok ülkede komünist partilerinin öncülük ettiği veya içinde yer aldığı iktidarlar kuruldu. Dıştan saldırılarla yıkılmayan, tersine gittikçe güçlenen ve emperyalizmin bağrında ölümcül yaralar açan sosyalizmi içten yıkmak için bütün imkânlar seferber edildi.

* Savaşta komünist partilerinin çok büyük sayıda yetişmiş kadroları yitirmiş olması;

* Onların yerinin yeni kadorlarla doldurulamamış olması;

* Komünist partilerinin iktidarda olduğu ülkelerde bu partilere yalnızca gerçek komünistlerin değil, aynı zamanda iktidar nimetlerinden yararlanmak isteyen bir dizi kişinin katılmış olması;

* Bir zamanlar komünizm davası için büyük yararlılıkları olmuş fakat süreç içinde iktidar olmanın verdiği avantajları kendisi, ailesi vb. için

kullananların ortaya çıkması;

* Bir dizi komünistin kazanılan muazzam başarılar karşısında “yenilemezlik” düşüncelerine kapılması ve sınıf düşmanlarına karşı uyanıklığı elden bırakması;

* İkinci Dünya Savaşı sırasında burjuvazinin değişik kesimleri ile girilmek zorunda kalınan ittifakların yarattığı kimi yanlış düşüncelerin yarattığı tahribatlar vb. şartlar, komünist partiler içinde revizyonizmin gelişmesinin ve egemen hale gelmesinin kimi şartlarını oluşturdu. Komünistlerin kimi hataları da bu şartlarla birleşince, kale “içten fethedildi”.

1956’da dünyada sosyalizm bayrağının göndere çekilmesine önderlik eden parti olan SBKP’de revizyonizmin kesin egemenliği gerçekleşti. Revizyonistlerin egemenliğinde Rusya ve onun etrafında “Doğu Bloku” adı altında toplanan ülkeler, emperyalist sistem karşısında, sosyalizm adını kullanan, içte sosyalfaşist, dışta sosyalemperyalist bir sistem oluşturdular. Bu blokun sosyalizmle bağı yalnızca geçmişte sosyalizm adına atılan ve geri çekilmesi zaman alacak olan bazı adımların sonuçlarının bir süre daha varlığını sürdürmesi ve sosyalizm adının kullanılmaya devam edilmesi idi. Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi 1960’lı yıllarda kendilerini bu kampa ayırmaya çalıştılar. Revizyonizme, devrimci Marksizm pozisyonlarından esasta doğru eleştiriler getirdiler. Ancak revizyonizm ile ideolojik hesaplaşmada kendileri de bir dizi hataya düştüler. 1990’lı yılların başında çöken bu yüzden hiç bir şekilde burjuvazinin iddia ettiği gibi “sosyalizm”, “komünizm” değildi. Onun bir karikatürü, revizyonist çarpıtması idi. Rusya’da ve Doğu Bloku’nda revizyonizmin zaferi; bu ülkelerin sonunda açık kapitalist sistemin bağrına geri dönmeleri, Çin’de ve Arnavutluk’ta revizyonizmin zaferi ve bu ülkelerin de emperyalist sistem içine yeniden dahil olmaları hiç bir şekilde “sosyalizmin”, “komünizmin” imkânsızlığını vb. ispatlamaz. Aynı şekilde bu “geri dönüş”ler hiç bir şekilde bu ülkelerde komünistlerin önderliğinde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için kazanılmış muazzam başarıları ortadan kaldırmaz. Bunlar yalnızca bir şeyi gösterir: Sosyalist emekçi

hareketinin 20. yüzyıldaki birinci büyük dalgasında, örgütlü işçi sınıfının iktidarı ele geçirebileceği ve iktidarın doğru sosyalist bir tarzda kullanılması halinde işçi sınıfı ve emekçiler lehine büyük kazanımlar elde edebileceği görülmüştür.

İnsanlık tarihi açısından göz açıp kapayana kadar geçen bir zaman dilimi olan 20-25 yıllık bir “inşa dönemi”nde elde edilen başarılar muazzamdır.

Şimdi burjuvazinin 70 yıllık sosyalist iktidar dönemi diye adlandırdığı dönemin, 1956’dan 1990’lara kadar olan 35 yıllık dönemi, revizyonizmin açık iktidar dönemidir. 1917-1921 arası dönem, emperyalist müdahale ve iç savaş dönemidir. 1935’den itibaren dönem savaşa hazırlık, 1941-45 arası sıcak savaş dönemidir. Sonuçta sosyalist inşa için kullanılabilecek dönemler 1921-1935 arası ve 1946-1954-55 arası dönemlerdir. Yani toplam 23-24 yıllık bir “sosyalist inşa” dönemi sözkonusudur. Ve bu inşa büyük ölçüde emperyalist abluka altında gerçekleştirilmiştir. Bir insan ömrü için bile fazla uzun olmayan bu dönem içinde, burjuvazinin yüzlerce yıllık iktidarı şartlarında elde edilemeyen derinlikte değişiklikler gerçekleştirilmiştir. Kuşkusuz toplumun geneli açısından “yeni insan” yaratmada fazla ilerlenilmesi mümkün değildi. Maddi temeller önemli ölçüde yaratıldı. Kültürel alanda büyük atılımlar gerçekleştirildi. Yollar açıldı. Fakat kapitalizmden gelen kuşakların düşüncelerinin bu kadar kısa bir sürede aşılması “sosyalist bir çevre içinde yetişen sosyalist yeni insan”ın Sovyet toplumunun büyük çoğunluğunu oluşturmasını sağlamak bu kadar kısa süre içinde mümkün değildi. Sosyalizmin kazanımları içinde doğup büyüyen yeni kuşak onların önüne sunulan olanakların hangi mücadele sonucu kazanılmış olduğunu bizzat yaşamamıştı. Bu faktörler sosyalizm adına ortaya çıkan yeni burjuvazinin işini kolaylaştırdı. Bütün dünyada burjuvazinin şimdi bütün bu gerçekleri atlayarak, “70 yıllık sosyalizm deneyimi”nin “sosyalizmin imkânsızlığını” gösterdiği iddiası; Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun çöküşünün, komünizmin insan doğasına aykırı olduğunu gösterdiği iddiası vb. yalanlar üzerine kurulu dema-

gojilerdir. İnsanın doğasının sosyalizme uygun olmadığı iddiası, düşünen, sağduyu sahibi bir canlı olan insana yapılabılır en büyük hakarettir. Bugün de –komünist hareketin en güçsüz olduğu bir dönemde– komünistlerin varlığı, bu sosyaldarwinist iddianın boşluğunun kanıtıdır. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, “Krasny Oktyabar” burjuvazinin iktidarının devrilebileceğini, işçilerin-emekçilerin iktidarının kurulabileceğini göstermiştir. “Krasny Oktyabar” sömürünün “kader” olmadığını, sömürü imparatorluğunun yıkılmaz olmadığını göstermiştir. “Krasny Oktyabar” sömürü imparatorluğunun yıkılmasının biricik yolunu da göstermiştir: Kendi sınıf partisinin önderliğinde örgütlenmiş bir işçi sınıfı, onun başta yoksul köylülük olmak üzere tüm emekçilerle ittifakı, ve burjuvazinin devletinin karşı devrimci şiddetinin, emekçi kitlelerin devrimci şiddetiyle ezilmesi!

Krasny Oktyabar’ın yalnızca bir bonbon markası olmasını burjuvazi kuşkusuz çok istiyor; gerçek Krasny Oktyabar’ın ise bir daha ortaya çıkmamacasına tarihin çöplüğünde unutulması bütün dünyada burjuvazinin en büyük hayali! Fakat bu boş bir hayal! Kızıl Ekim her zaman olduğu gibi bugün de dünya işçi sınıfının yolunu aydınlatan bir fener; yarın da öyle olacaktır!

Kızıl Ekim’i bugün hatırlayanların, onun derslerine sıkıca sarılarak işçi sınıfı ve emekçiler içinde uyandırma ve örgütlenme çalışması yürütenlerin, yeni Kızıl Ekimleri hazırlayanların, yani Bolşeviklerin sayısının bugün az olması, işçi sınıfı içinde etkilerinin olağanüstü sınırlı olması, Kızıl Ekim’in bunu kıran yolu açan devrim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Kızıl Ekim’in derslerinin, Bolşevizmin er geç kitleleri kucaklayacağı gerçeğini, bunun insanlığın geleceği için tek yol, tek çözüm olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Biz Rusya’da da Bolşeviklerin işin başında bir avuç olduklarını, devrimci dalganın kabardığı bir dönemde, Şubat Devrimi ile Ekim Devrimi arasındaki 8 aylık dönemde kitlelerin gerçek önderi bir parti haline geldiklerini biliyoruz.

Devrim dönemlerinde bir ayın, bir

haftanın, bazen bir günün karşıdevrimin egemen ve saldırıda olduğu zorlu evrim dönemlerindeki yıllara eşit olduğunu biliyoruz.

Bütün bunları bildiğimiz için de önümüzde duran muazzam görevlerle karşılaştırıldığında görünen ve bilinen görece güçsüzlüğümüz bizi korkutmuyor, yıldırmıyor.

İnsanlığın geleceğinin komünizmde olduğunu biliyoruz. Bu bir inanç değil, bilimsel bir gerçekliğin ifadesi.

Bugün dünyanın hali ortada...

Barış dediklerinin ne olduğunu Filistin’de görüyor, yaşıyoruz.

İnsan hakları dediklerinin ne olduğunu, 153 ülkede işkence olduğunu tespit eden İnsan Hakları raporundan biliyoruz.

Eşitlik dediklerinin ne olduğunu, açlıktan ölen yüzbinlerin varlığından biliyoruz.

Demokrasi dediklerinin ne olduğunu, kendi ülkemizden biliyoruz, burjuvazinin iktidarını tehdit altında gördüğü zaman neler yapabileceğini Nazi imparatorluğu döneminden biliyoruz.

Önümüzdeki alternatif ya bunu kabul etmek, burjuvazinin yalanlarına inanmak, bu durumun değişmezliğini kabullenmek; ya da insan olarak bu duruma isyan etmek, yeni Kızıl Ekimleri yaratmak için çalışmaktır!

Yeni Kızıl Ekimler, kuşkusuz eskisinin tekrarı olmayacak, kuşkusuz yeni Ekimler, geçmişin tüm olumlu olumsuz deneyimlerinin de değerlendirilmesi temelinde, açılmış yolda yeni mesafeler katedecektir.

Kuşkusuz yeni Ekimlerin hazırlanması, 1917 Ekiminin hazırlanmasına göre daha zorlu, daha meşakkatli olacaktır. Fakat birinci kez 72 gün iktidarda kalan, ikincisinde 25 yıla yakın bir “inşa dönemi” yaşayabilen proletaryanın iktidarının yıkılması bu kez çok daha zor olacaktır. Bunu hatta imkânsız kılmak da mümkündür.

Yeter ki Kızıl Ekim’in dersleri doğru kavranılsın!

Burjuvazinin çanak yalayıcıları bu arada kırmızı bonbonla kendilerini avutmaya devam etsinler...

Gerçek Kızıl Ekimler mutlaka gelecek, Bolşevizm yenecektir!